

PARISI AJAKAPSEL

Ella Carey

Originaali tiitel:
Ella Carey
Paris Time Capsule
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See töö on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant

Text copyright © 2014 Ella Carey. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D12375019
ISBN 978-9949-82-520-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Benile ja Sophiele alati kogu mu armastusega

ESIMENE PEATÜKK

Pakk oli mässitud pruuni paberisse ja kinni seotud laitmatu siidpaelaga. See oli päris ime, arvestades, et pakk oli reisinud kogu selle tee Pariisist New Yorki. Peal ilutses pisike lehv, otsad lühikeseks kärbitud – peaaegu, mõtles Cat, nagu oleks inimene, kes selle oli pakkinud, püüdnud ökonoomne olla. Saatja andmed olid kirjutatud pleekinud seepiatindiga: *Monsieur* Gerard Lapointe, 9. linnaosa, Pariis. Cat polnud temast kunagi kuulnud.

Ta raputas pakki õrnalt. Sees kolises midagi kõva, aga just siis, kui Cat käe köögikäärde järele sirutas, kostis koputus tema eesuksele. Christian oli täpne. Cat pani paki köögi tööpinnale, tõstis jälle üles, pani tagasi ja läks ust avama.

Christian kandis uut ülikonda. Tema juuksed olid Gatsby stiilis tagasi kammitud. „Sa ei olegi veel riideid vahetanud?“ Mees vaatas oma kella.

„Kas ma pean?“ Cat naeris.

Christian jalutas läbi Cati pisikese Brooklyni korteri, nähes poolenisti välja, nagu kuuluks see talle, ja poolenisti, nagu ta ei suudaks ära oodata, millal ta saab Upper West Side'i tagasi pöörduda.

„Kuidas oleks selle väikese musta kleidiga, mille ma sulle eelmisel nädalal ostsin?“

Cat varjas oma naeratuse, kui Christian peatus tema viimase aarde, paabulinnumustriga *vintage*-salli ees, mille ta oli

kirbuturult väga odavalt ostnud. Cat oli veetnud tunde, parandades pisikesi kurde kangas ja harutades lahti iidsete narmaste lasipuntraid. Nüüd oli see laotatud üle tema punase sohva.

Christian näis pidavat seesmist vaidlust, kas ta peaks selle salli suhtes viisakas olema või mitte.

„Ma pidin selle päästma. See oli nii viletsas seisundis... Peaksin vist riided vahetama.“ Polnud kahtlustki, et see minimalistlik must kleit, mille Christian talle eelmisel nädalal oli ostnud, oleks ees ootavaks õhtuks kaugelt sobilikum kui too 1940-ndate aastate heleroheline pükskostüüm, mille Cat oli valinud. Mees armastas väga talle rõivaid osta. See oli miski, mis oli niihästi armas kui ka vahetevahel veidi piinlik. Cat oli *vintage*-rõivaste järele hull olnud oma hilisest teismeeast peale, kuid peamine asi oli muidugi Richardi tunnete mitte haiget teha. Ta läks oma magamistoa poole.

Christian haaras teel tema käest. „Täna õhtul valisid Michael ja Alicia. Restoran Sidrunipuu. Ilmselt on neil uus menüü. Kuid...“ Ta kohendas oma pintsakuvarrukat ja vaatas jälle kella.

„Me jõuame õigel ajal.“ Cat libistas uue kleidi üle pea. Ta ulatas Christianile hõbedast kaelakee, mille mees talle kolmekümne neljandaks sünnipäevaks oli kinkinud, keeras mehele selja ja tõstis oma meevärvi juuksed üles, nii et Christian saaks keekinnitise kokku lükata.

„Ma armastan sind selles.“

Cat pöördus ja silmitses teda. „Ära arva, et ma kavatsen sellest harjumuse teha.“

„Mitte iial.“

Cat tupsutas veidi parfüümi oma randmetele. „Täna tuli postiga üks võluv väike pakk. Pariisist. Ma suren uudishimust, mis seal sees on.“

Christian hoidis ust lahti. „Kui ma viimane kord Pariisist olin, nägin ainult panga sisemust.“

Pakk pidi ootama.

Arvatavasti polnud see midagi erilist.

KUIGI SIDRUNIPUU OLI täis, ei tundunud see elegantne restoran üldse palavikuline olevat. Cat vestles Tashi, Alicia ja Morganiga, kes kõik olid abielus Christiani ammuste sõpradega. Mõte saada selle soliidse ringi alaliseks osaks oli meeldivam, kui Cat tunnistaks kellele tahes, kes küsimisest hooliks – see oli täpselt see, mida ta alati oli tahtnud, aga mida tal kunagi polnud olnud. Isegi pärast kaht aastat koos Christianiga oli tal ikka veel tunne, nagu oleks ta veidi väljaspool. Lõppude lõpuks olid Tash ja Scott abielus ja neil oli kaks põngerjat, Michaelil ja Alicial oli kolm last ja nädalalõpumaja ning Morgan ja Adam olid kümme aastat koos olnud. Nad olid planeerinud oma pulmi sellest ajast peale, kui Cat neid esimest korda kohtas. Christian, Michael, Scott ja Adam olid algkoolist peale sõbrad olnud.

Vestlusteemad ulatusid jahmatavast protsessist, mida rakedati eelkoolides Manhattani, ning meeleheitlikust vajadusest, et lapsed räägiksid mitut keelt, enne kui nad on viieaastased, kuni Net-A-Porteris poodlemise võrdlemisi suure stressi ja faktini, et selleks ei ole niikuinii kunagi aega. See oli nauditav ja veidi üleolev ning Cat teadis, et need kõik olid teda võlunud.

Christian tabas Cati pilgu ja tegi talle silma ning Cat naeratas vastu. See oli nende vahel muutunud väikeseks rituaaliks iga kord, kui nad olid väljas. Christian kontrollis, et näha, kas ta on õnnelik; Cat rahustas teda, et ta on päris kindlasti.

„Ma tahan öelda,“ – Alicia pani veiniklaasi lauale, otsekui valmistuks suurt teadaannet tegema – „... Annabelle'i jaoks ei muudaks see midagi, et ma olen vilistlane. Siin peaksid olema piirid, kui võrdsustavad nad saavad olla. Kui kaugele see läheb?“

„Peaksime alustama kampaaniat,“ ütles Tash.

„Ja sina saad seda koordineerida, Alicia.“ Adam naeris. „Sa oleksid briljantne.“

Cat tabas jälle Christiani pilgu. Mees kergitas üht oma heledat kulmu.

„Cat,“ ütles Tash, „räägi mulle, kus sina koolis käisid.“

„Jah, Cat, räägi meile, kus sina koolis käisid. Kas väikesed Carterid hakkavad astuma oma ema jälgedes?“ küsis Michael.

Cat tundis puna tõusmist põskedele selle küsimuse ja eelduse peale, et tema lapsed oleksid ka Christiani omad. „Oh, Mumbai.“

Järgnes vaikus, kuni Christian naerma hakkas ja kõik teised tema eeskujule järgnesid. Cat naaldus oma istme seljatoele ja võttis lonksu veini. Naer ja võime pinged maha raputada oli üks oma dustest, mida ta Christianis jumaldas. Ta oli olnud ainus inimene, kes tuli teda päästma esimesel korral, kui nad kohtusid. Christian oli koos mitme kolleegiga pangast tulnud tegema grupipilti foto-studios, kus Cat töötas. Kui Cati kaamera oli keeldunud kaasa mängimast, oli Christian oma kohalt välja hüpanud, aidanud tal tuua uue varustuse ja pärastpoole peale käinud, et viib selle kõik tagasi tema bossi ruumidesse. Fakt, et ta oli Cati selsamal õhtul välja dringile kutsunud, oli paistnud nagu eeldatav järeldus pärast pooletunnist flirtimist statiivide vahel. Mehe rohelised silmad ja blond pea olid kiusav segu ning ta näis enesekindel, nii väga enesekindel, kuid samuti lahke. Nüüd tundus, nagu nad oleksid pesa ehitav linnupaar, eeldades juba, et nad elavad oma elu koos, isegi kui nad polnud seda kunagi ametlikult arutanud.

Nüüd tõukas Cat oma isa tuttavad ja sissetungivad mõtted – mida isal kahtlemata oleks olnud Christiani ja tema edukate buržuua-sõprade kohta öelda – peast välja. Praegu polnud mõtet Howard Jordani pärast muretseda.

„Sa paistsid seal täna õhtul mõnda aega hajevil olevat,“ ütles Christian, kui nad restoranist koos lahkusid.

Cat naaldus mehe käsivarre tuttavasse õdususse, kuni nad taksot ootasid. „Kas tõesti?“

„Oli sul tore, kullake?“

„Muidugi.“

Väljas udust ähmase autoakna taga sädelesid linnatuled. Tagasi Brooklynis, peatus takso tema elamuhuone ees.

„Tahad üles tulla?“ küsis Cat.

„Tuleksin hea meelega, aga ma pean hommikul varakult alustama.“

Cat kummardus lähemale ja suudles teda.

„Tead,“ – Christian vaatas autoaknast tema Vespa poole, mis oli pargitud selle tavalisse kohta – „sa peaksid sellest rollerist lahti ütlema.“

„Ära ole naeruväärne.“ Cat naeris. See oli olnud tema esimene ost, kui ta oma esimese töökoha oli saanud.

„See on liiga ohtlik. Kui see oleks minu teha, oleks see juba homme läinud.“

NIIEPA KUI CAT enda järel ukse oli sulgenud, läks ta otsejoones Pariisist tulnud paki juurde. Ta oli Prantsusmaal käinud ainult korra ühe pöörase reisi ajal kohe pärast kolledžit. Tema aeg Pariisis oli olnud lühike, aga ta oli seal teinud üle tuhande foto. Pärast naasmist New Yorki oli ta alustanud tööd fotograafina samas stuudios, kus ta praegu töötab. Ta oli loendamatuid kordi sealt peaaegu lahkunud, kuid teadis, et tal on vedanud, kui tal on majanduslanguse ajal töökoht. Pealegi iga kord, kui ta oli üritanud lahkuda, oli boss ta tagasi meelitanud nii veenvate palvetega, et ta oli nõustunud veidi kauemaks jääma.

See, kuidas lehv pakil oli seotud, tõi tagasi mälestused elegantsist, mis teda Pariisis olles oli võlunud. Ta libistas käärid sahtlisse tagasi ja hakkas heledat paela hoolikast sõlmest

sõrmeotstega lahti harutama; seda ilusat siidi rikkuda näis olevat lausa häbiasi.

Õhtu jooksul oli pööningukorter külmemaks läinud, ent tema sõrmed olid külmast hoolimata täna mingi kummalise energiaga osavad. Ta lõpetas paela lahtiharutamise ja libistas sõrmeotsad pruuni teibi alla, mis pakki koos hoidis. Pakkimispaberis lebas väike kartongkarp.

Tuulepuhang pani aknad värisema. Cat vabistas õlgu. Nüüd kuluks ära kruus kuuma šokolaadi. Cat läks läbi köögi ja valas kastrulisse piima. Sooja piima segamine kastrulis rahustas teda. Ta murdis kaks paksu tumeda šokolaadi tahvlit tükkideks, jälgis nende sulamist vedelikuks ning valas kuuma joogi sinivalgesse portselankruusi, mis oli kuulunud ta emale. Tema armsale süütule emale.

Cat oli otsustanud elada õnnelikku elu, millest ta ema pidi olema unistanud. Üks asi oli kindel: Cati ema oleks olnud kaugelt õnnelikum Christiani-taolise mehega kui Cati eelarvamusliku ja domineeriva isaga. Näis, et Cati ema oli noorena olnud meeletult armunud ainult selleks, et elada ülejäänud elu oma kohutavat viga kahetsedes.

Rasked suhted olid midagi, mida Cat oli otsustanud vältida.

Ta rüüpas lonksu taevalikku šokolaadi, pani kruusi käest ja tõstis kartongkarbilt kaane. Sees oli kaks asja: tipitud kiri ja vana vaskvõti.

Cat läks läbi elutoa, et istuda sohvale, uuris kirja uuesti ja luges selle siis teist korda läbi. See oli tipitud kirjutusmasinal. Selles polnud üldse mingit loogikat.

Lehe ülaosas oli Cati täielik nimi: Catherine Laura Jordan. Selle all suurtähtedes nimi, mille ümber see kiri näis keerlevat – naise nimi, keda Cati isa oli nii sügavalt tauninud, et ta läks lillaks iga kord, kui seda mainiti – Virginia Brooke, Cati ülimalt vastuvõetamatu emapoolne vanaema.